

הימין נמצא, אין שולחת בו עין רעה. ומשום לכך - וכסף פקודי העודה, משום שאוטו בסוף בא מצד ימין, ولكن נמינה הכל במניין. רב"י יצחק שאל את רב"י שמעון אמר לו, הרי פרשויה שברכה אינה שורה ברכר שעומד במדקה ובכך שעומד בחשבון, אז לא מה היה כאן במשפט הפל בחשבון? אמר לו, הרוי זה נתבאר, אבל בכל מקום שצד הקדשה שורה עליו - אם אותו חשבון בא מצד תקדשה, הברכה שורה עליו תמיד ולא סרה ממנה. מניין לנו? מפעשר. משום שבא החשבון לקדש, נמצאת בו ברכה. כל שכן המשפט שהוא קידש ובא מצד תקדש.

אבל כל שאר דברי העולם שלא באים מצד תקדשה, אין הברכה שורה עליהם כשם בחשבון, משום שהצד الآخر, שהוא רע עין, יכול לשלט עליו. וכיון שיכל לשלט עליו, אין ברכה נמצאת בו, כדי שלא יגיעו ברבות לאותו רע עין. ואינו מצד תקדשה. ומדה של קידשה ובחובון של קידשה פקיד נוספות בו ברכות, ועל זה וכסף פקודי העודה. פקודי העודה באמת ודאי, ואין פחד מעין הרע, ואין פחד מכל חשבון זה, שהרי בכל שורות ברכות מלמעלה.

ובא ראה, בונרו של יוסוף לא שולחת בו עין רעה, משום שבא מצד ימין, ועל זה נעשה המשפט על ידי בצלאל, שהרי הוא שרוי בסוד של יוסוף, שהוא סוד ברית הקדושה. ولكن משה צוה ובצלאל עשה, להיות הכל בסוד הגוף וסימן הגוף, שהוא אות איהו ברזא דיוסף קידשא. ועל דא, משה פקיד, ובצלאל עbid, ומהו ככלא ברזא דגופא, דאייהו

דسطרא דימינא אשתקח, עינא בישא לא שלטה בה. ובгинון לכך, וכסף פקודי העודה. בגין דההוא כסף מسطרא דימינא קא אתיא. ועל דא אתמן כלא במניאנא.

רב"י יצחק שאל לרבי שמעון, אמר לייה, הא אוקמייה ברכתא לא שרייא במליה דקאים במדידו, ובמליה דקאים בחושבנה, הכא במשבנה אמאי הוה כלא בחושבנה. אמר לייה הא אתמר, אבל בכל אחר דسطרא דקידושה שרייא עלייה, אי ההוא חשבנה אתיא מسطרא דקידושה, ברכתא שרייא עלייה פדר, ולא אהעדי מנייה. בגין ממעשר. בגין דאתיא חשבנה לקדשא. ברכתא אשתקחת ביה. כל שעון משבנה דאייה קידש, ואתיא מסטרא דקידש.

אבל כל שאר ملي דעלמא, דלא אתיא מסטרא דקידושה, ברכתא לא שרייא עלייהו, פד איונון בחושבנה. בגין דسطרא אחריא, דאייהו רע עין, יכול לשולטאה עלייה. וכיון דיכיל לשולטאה עלייה, ברכתא לא אשתקחת ביה, בגין דלא ימתו בראן להו רע עין. (ולא שי מסטרא דקידושה).

ומדיוז דקידושה, וחושבנה דקידושה, פדר ברראן אתספאן ביה. ועל דא, וכסף פקודי העודה. פקיד העודה בקייטה ורקאי, ולא דהילו מעינא בישא, ולא דהילו מכל חשבנה דא, דהא ככלא שראן ברראן מלעילא.

וთא חזי, בזרעא דיוסף לא שלטה ביה עינא בישא, בגין דאתיא מسطרא דימינא, ועל דא אתבעיד משבנה על ידא בצלאל, דהא איהו ברזא דיוסף קא שרייא, דאייהו רזא דברית קידשא. ולמהו ככלא ברזא דבצלאל, דהא